

har været, og hvad den maatte kan blive igjen. Valgdagen derimod har en praktisk Betydning, og da er det om at gjøre, at Folk selv kunne raade over deres Tid, især her i Kjøbenhavn, men ogsaa andre Steder i Landet. Derfor synes det mig, at naar man skal vælge en af de Dage, maatte man absolut sige: Valgdagen først; kunne vi saa faae Grundlovsdagen med, kan det ogsaa være godt. Jeg troede ikke, at den ærede Ordfører havde nogen Betænkelighed, jeg troede, at han havde offret Valgdagen af Hensyn til Lovens Gjennemførelse eller af Hensyn til Andre. Men han fremførte en reel Indvending imod, at Valgdagen skulde være Fripdag, og det var den, at man skulde have Lov til at gjøre Indkjøb og Kjøbmændene til at tjene Penge paa Valgdagen. Den Begrundelse kan jeg naturligvis ikke være enig med den ærede Ordfører om, og jeg tror virkelig ogsaa, at han ser noget feil paa det. Folk faae saamænd nok kjøbt deres Sukker og Bøner og andre Ting uden netop at behøve at bruge Valgdagen dertil. Jeg tror heller ikke, Handelsstanden vil sætte Pris paa denne Frihed til at holde aabent paa Valgdagen. Den ærede Ordfører sagde, at Kjøbmændene vilde sukke ved at se den Mængde Mennesker spadserer omkring paa Gaderne uden at kunne slaa en Forretning af med dem. Dette gjælder vel under den nuværende Ordning, thi her kan den Ene ikke lukke uden at risikere, at Folk gaa til hans Nabo, hvad han i Reglen ikke kan taale. Men naar det bliver en almindelig Regel, at der ikke maa holdes aabent, saa er derved Konkurrencen for saa vidt udelukket, og saa tror jeg ikke, at der i mindste Maade vil reises Indvending fra de Handlendes Side. Man maa jo huske paa, at Folks Forbrug i Almindelighed skal tilfredsstilles, Folk ville alligevel gjøre deres Indkjøb. Ja, hvis Kvinderne i større Maalestok kom ind til Byen paa Valgdagen, hvad de jo i alt Fald ikke gjøre endnu, saa kunde jeg tænke mig, at de kunde blive fristede til at afgjøre Forretninger, som ellers kunde opsettes. Men for de fleste Mænd, der skulle gjøre Forretninger, gjælder det, at gjøre de det ikke den ene Dag, saa gjøre de det den anden (Henning Jensen: Ja, Gaardmændene kunne altid komme til Byen, men Husmændene!) Ja, kunne Husmændene ikke kjøbe i Byerne, saa er der i Almindelighed Tilbud nok rundt omkring, saa de nok kunne komme til at gjøre deres Indkjøb alligevel. Jeg kan hverken dele den ærede Ordførers formelle eller reelle Indvendinger mod at tage Valgdagen op; jeg indrømmer, at jeg absolut sætter Valgdagen over Grundlovsdagen,

og jeg kan derfor stemme for Mindretallets Forslag.

Jeg vil dernæst gjerne med nogle Ord begrunde min Stilling til det, jeg kalder andet Afsnit af Loven, nemlig om Friheden til indenfor visse Grændser at anvende sin Tid om Søndagen, som man selv synes, og jeg vil da sige, at jeg heller ikke kan Andet end stemme for Mindretallets Vindringsforslag under Nr. 9. Jeg synes, at det kort og simpelt siger, hvad det er naturligt, der bør siges. Det giver den Frihed, som man godt kan unde, naar man blot iagttager de Hensyn, som her ere tagne, nemlig at Gudstjenesten ikke forstyrres. Det er det, Folketirten og dens Myndigheder i det Hele kunne forlange. De, som ville gaa i Kirke, bør have Lov til at være uforstyrrede der, men jeg begriber ikke, hvorledes man deraf kan slutte, at der skal lægges Baand eller Tvang paa dem, der ikke ville gaa og ikke gaa i Kirke. Jeg synes, at man maa kunne gaa betydelig videre end Flertallet. Kun at tillade visse dramatiske Forestillinger og Koncerter, synes jeg, er at trække Grændserne meget snævert. Det Samme burde jo lige saa fuldt eller meget mere gjælde Forsamlinger, Foredragsmøder og lignende, medens Flertallet kun giver Ministeren Ret til at tillade Saabant under visse Omstændigheder. Naar der fra en vis Side er sagt, at man dog ikke bør forhindre Folk fra at gaa i Kirke, saa forstaaer jeg ikke det, thi der er jo ikke Tale om at tvinge Folk til at gaa i Theatret eller til Møder. Enhver stilles fuldstændig frit, saaledes at han kan gjøre det, der baader ham bedst, og som ligger bedst for ham. Medens jeg ved det ene Afsnit af denne Lov, ja netop af de Grunde, jeg har nævnt, kan resignere overfor de større Fordringer og kan nøies med det Mindre, der er indstillet af Udvalget, saa stiller det sig ikke saaledes for mig med Hensyn til dette andet Afsnit. Jeg maa, som sagt, stemme for Mindretallets Forslag under Nr. 9, som først kommer under Afstemning, men skulde det ikke blive vedtaget, saa ser jeg ikke Andet, end at jeg bedst naaer, hvad jeg vil, ved at stemme mod Flertallets Forslag bagefter. Jeg kan nemlig ikke se, at denne Dispensationsret for Ministeren har den Berettigelse eller naturlige Plads paa dette Sted, som den havde paa det første Sted med Hensyn til Arbeidet i visse bestemte Fabrikker. Der var Reglen jo retfærdiggjort ved, at den omsatte de visse Klasser eller Dele af Fabrikker eller Virksomheder. Her derimod er man jo inde paa en aldeles personlig Dispensationsret, som kan bruges fuldstændig efter enhver kommende